

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 343/2023-43

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Maďarsko, zastúpeného advokátskou kanceláriou Lansky, Ganzger, Jacko & Partner, s. r. o., Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, IČO 36 851 710, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Martin Jacko, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 10 Co 21/2020-1975 z 18. septembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. marca 2023 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 4, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 12 ods. 2 ústavy, základných práv podľa čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 4 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 14 bodu 1 prílohy č. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 Co 21/2020-1975 z 18. septembra 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ sa tiež domáha náhrady trov konania. Sťažovateľ podal aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu až do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu o jeho ústavnej sťažnosti podľa § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu, že mu hrozí závažná ujma, keď sa ako nepripustený intervenient nebude môcť zúčastniť konania pred krajským súdom a uplatňovať svoje procesné

práva s tým, že na pojednávaní nariadenom 30. marca 2023 môže byť reálne meritórne rozhodnuté. Alternatívne sťažovateľ navrhol vydať dočasné opatrenie podľa § 130 zákona o ústavnom súde, ktorým by ústavný súd prikázal krajskému súdu prerušiť konanie vedené pod sp. zn. 10 Co 21/2020 až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako konkurzný veriteľ a predseda veriteľského výboru úpadcu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „úpadca“), oznámil podaním z 20. júla 2020 (doručeným krajskému súdu 23. júla 2020) vstup do konania v právnej veci žalobcu [REDAKOVANÉ], správcu konkurznej podstaty úpadcu, proti žalovanej Slovenskej republike – Ministerstvu pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaná“) o náhradu škody vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 10 Co 21/2020.

3. Krajský súd napadnutým uznesením rozhodol, že vstup intervenientov – [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „intervenienti 1 a 2“) a sťažovateľa do konania vedeného krajským súdom je neprípustný z dôvodu, že intervenienti mali postavenie konkurzných veriteľov a členov veriteľského výboru, ktorých záujmy bol povinný obhajovať a chrániť správca konkurznej podstaty úpadcu, preto nie je potrebné, aby bol v konaní podporovaný aj účasťou jednotlivých konkurzných veriteľov. Krajský súd uviedol, že intervenienti nebudú žiadnym spôsobom dotknutí vo sfére hmotnoprávneho postavenia. Majetkový záujem na výsledku konania, ktorým odôvodňovali svoj vstup do konania, nemožno stotožňovať s právnym záujmom.

4. Sťažovateľ uvádza, že napadnuté uznesenie mu dosiaľ nebolo doručené, preto nie je právoplatné. Z uvedeného dôvodu sa tiež domnieva, že je v predmetnom konaní vedľajším účastníkom konania (intervenientom).

5. Proti napadnutému uzneseniu podali intervenienti 1 a 2 ústavné sťažnosti. Ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 186/2021-120 z 2. decembra 2021 vyslovil porušenie ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 14 bodu 1 prílohy č. 1 medzinárodného paktu, napadnuté uznesenie krajského súdu z 18. septembra 2020 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ústavný súd dospel k záveru o nedostatočnosti a arbitrárnosti odôvodnenia uvedeného uznesenia, pričom porušenie označených práv identifikoval aj v postupe krajského súdu spočívajúcom v neumožnení vyjadriť sa intervenientom 1 a 2 k podaniu žalovanej na ich nepripustenie do konania, čím im neumožnil ovplyvniť rozhodnutie o (ne)pripustení intervencie.

6. Následne krajský súd uznesením č. k. 10 Co 21/2020-2973 z 30. septembra 2022 opätovne rozhodol o nepripustení intervenientov 1 a 2 do konania. V predmetnom uznesení nerozhodol o sťažovateľovi a stále mu ani nedoručil napadnuté uznesenie.

7. Napriek tomu krajský súd so sťažovateľom ako intervenientom v predmetnom konaní nekonal, neustanovil mu tlmočníka z maďarského jazyka ani nevyhotovil kópiu súdneho spisu, ako žiadal v oznámení o vstupe do konania. Sťažovateľovi neumožnil vyjadriť sa k podaniam sporových strán, a to najmä k vyjadreniu žalovanej z 28. júla 2020, ktorým namietala vstup intervenientov do konania, napriek tomu, že krajský súd tak urobil v zmysle nálezu ústavného súdu z 2. decembra 2021 v prípade intervenientov 1 a 2, ako to vyplýva aj z odôvodnenia uznesenia krajského súdu z 30. septembra 2022.

8. Krajský súd rovnako opomenul doručiť sťažovateľovi predvolanie na pojednávanie 27. októbra 2022. Sťažovateľ sa „iba náhodou“ dozvedel od zvyšných členov veriteľského výboru o pojednávaní. Na pojednávanie sa dostavil a uviedol, že bol krajským súdom opomenutý, a žiadal, aby sa s ním konalo ako s intervenientom. Krajský súd prerušil pojednávanie a po porade senátu vydal uznesenie č. k. 10 Co 21/2020 z 27. októbra 2022, ktorým (opätovne) nepripustil sťažovateľa ako intervenienta do konania.

9. Z procesnej opatrnosti a dôvodu zachovania lehoty sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu z 27. októbra 2022 ústavnú sťažnosť, ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 4, čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s porušením čl. 12 ods. 2 ústavy, základných práv podľa čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 4 a čl. 38 ods. 2 listiny, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 14 bodu 1 prílohy č. 1 medzinárodného paktu uznesením krajského súdu z 27. októbra 2022. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa uznesením č. k. I. ÚS 109/2023-31 zo 16. februára 2023 odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv a článkov ústavy, listiny, dohovoru a medzinárodného paktu napadnutým uznesením krajského súdu.

11. Sťažovateľ predovšetkým namieta, že krajský súd

- s ním ako s intervenientom v konaní nekonal;
- nevyhotovil mu kópiu súdneho spisu na jeho náklady tak, ako to žiadal v oznámení o vstupe do konania, a ani mu neumožnil nahliadnuť do spisu (osobitne aj z dôvodu protipandemických opatrení);
- neustanovil mu tlmočníka z maďarského jazyka tak, aby sa mohol plnohodnotne zúčastniť v konaní ako vedľajší účastník, hoci to žiadal v oznámení o vstupe do konania a tiež aj na pojednávaní 27. októbra 2022;
- mu neumožnil vyjadriť sa k podaniam sporových strán, a to najmä k vyjadreniu žalovanej z 28. júla 2020, ktorým namietala vstup intervenientov do konania, hoci v prípade ďalších dvoch intervenientov tak urobil v zmysle nálezu ústavného súdu z 2. decembra 2021, ktorým sa okrem iných zrušilo napadnuté uznesenie ako celok (keď krajský súd rozhodol v jednom výroku o nepripustení všetkých troch intervenientov do konania);
- nedoručil mu predvolanie na pojednávanie 27. októbra 2022.

12. Sťažovateľ tiež poukazuje na to, že krajský súd mu doteraz nedoručil napadnuté uznesenie, „hoci to namietal spolu s ďalšími procesnými vadami“, preto toto uznesenie doteraz nie je právoplatné, a to napriek formulácii v odôvodnení uznesenia ústavného súdu č. k. I. ÚS 109/2023-31 zo 16. februára 2023. V tomto smere sťažovateľ poukazuje na to, že podal 9. marca 2023 návrh na opravu chyby v písaní a inej zrejmej nesprávnosti v odôvodnení predmetného uznesenia ústavného súdu.

13. Napadnuté uznesenie – osobitne z dôvodu jeho nedoručenia – je pre sťažovateľa nepreskúmateľné a arbitrárne. Záver o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti napadnutého uznesenia napokon vyplýva aj z odôvodnenia nálezu ústavného súdu z 2. decembra 2021.

14. Sťažovateľ tiež poukazuje na to, že ďalšie termíny pojednávania 21. novembra 2022 a 29. novembra 2022 boli zrušené. Pojednávanie 19. decembra 2022, kde sa pojednávalo o prerušení konania do skončenia konania pred Európskym súdom pre ľudské práva, bolo odročené na 9. február 2023, ktoré bolo následne zrušené a odročené na 30. marec 2023, pritom „*ani tento termín pojednávania nebol Sťažovateľovi doručený hoci až do momentu právoplatnosti Uznesenia z 18. 09. 2020 je stále de iure intervenient.*“.

15. K prípustnosti ústavnej sťažnosti poukazuje sťažovateľ na to, že v jeho prípade vlastne lehota na podanie ústavnej sťažnosti ani nezačala plynúť. Sťažovateľ zároveň nemá k dispozícii žiaden opravný prostriedok. V jeho prípade tiež prichádza do úvahy uplatnenie dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde vzhľadom na nález ústavného súdu z 2. decembra 2021, ktorý vychádzal z prípustnosti ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu. Opačný záver v aktuálne prerokúvanej veci by bol v rozpore s princípom právnej istoty a zásadou nediskriminácie. V jeho prípade nemožno aplikovať právne názory vyjadrené v plenárnom uznesení ústavného súdu č. k. PLz. ÚS 3/2022 z 9. novembra 2022, keďže on nebol pripustený do odvolacieho konania, preto už proti meritórnemu rozhodnutiu krajského súdu nebude mať k dispozícii odvolanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv podľa ústavy, listiny, dohovoru a medzinárodného paktu napadnutým uznesením krajského súdu. Sťažovateľ namieta, že krajský súd s ním nekonal ako s intervenientom, pričom v tomto smere namieta porušenie viacerých svojich procesných práv. Obdobne namieta, že napadnuté uznesenie mu doteraz nebolo doručené, preto nenadobudlo právoplatnosť.

17. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04).

18. Vychádzajúc z princípu subsidiarity, ústavný súd tiež zdôrazňuje, že ak zákon o ústavnom súde podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práva, tak o to viac je podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (m. m. III. ÚS 1/04). Sťažovateľ nemá

na výber, ktorý z existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinný postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú má právomoc ústavný súd. Iba za predpokladu, že sťažovateľ vyčerpал všetky jemu dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie je úspešný, môže sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

19. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd vychádzal zo skutočnosti, že ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 186/2021-120 z 2. decembra 2021 rozhodol o porušení základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 bodu 1 prílohy č. 1 medzinárodného paktu intervenientov 1 a 2 napadnutým uznesením krajského súdu. Ústavný súd uvedeným nálezom zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ústavný súd považoval napadnuté uznesenie za nedostatočne odôvodnené, keďže krajský súd nepripustil intervenientov 1 a 2 do konania, pričom sa vysporiadal s ich postavením konkurzných veriteľov. Nijako sa však nevysporiadal s postavením intervenientov 1 a 2 ako konateľov a spoločníkov úpadcu a ako zmenkových ručiteľov. Ústavný súd tiež uviedol, že krajský súd nedoručil intervenientom 1 a 2 podanie žalovanej, v ktorom táto spochybnila intervenciu, čím im nedal možnosť vyjadriť sa k tomuto podaniu. K samotnej ústavnej udržateľnosti právnych záverov krajského súdu o nepripustení intervencie sa ústavný súd priamo nevyjadril.

20. Následne ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 109/2023-31 zo 16. februára 2023 odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie označených práv uznesením krajského súdu č. k. 10 Co 21/2020 z 27. októbra 2022 ako zjavne neopodstatnenú. Z uvedeného uznesenia vyplýva, že krajský súd na pojednávaní opätovne rozhodol o návrhu žalovanej tak, že z opatrnosti nepripustil vstup sťažovateľa do konania z dôvodu, že ústavný súd vo svojom náleze z 2. decembra 2021 nevymedzil v kasačnom výroku, že napadnuté uznesenie zrušuje len vo vzťahu k intervenientom 1 a 2. Ústavný súd vo svojom uznesení potvrdil, že kasačný výrok v náleze z 2. decembra 2021 sa vzťahuje len k intervenientom 1 a 2. Meritórne námietky sťažovateľa (týkajúce sa nepripustenia do konania a nedoručenia podania žalovanej) ústavný súd nepodrobil ústavnému prieskumu s odôvodnením, že tieto námietky mal sťažovateľ uplatniť podaním ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu krajského súdu z 18. septembra 2020.

21. Ústavný súd dospel k záveru o neprípustnosti aktuálne prerokúvanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa. Ústavný súd poukazuje na argumentáciu sťažovateľa v ústavnej sťažnosti (ktorou odôvodňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti, pozn.), kde uvádza, že napadnuté uznesenie mu nebolo doručené, preto nenadobudlo právoplatnosť, a tým ani nezačala plynúť lehota dvoch mesiacov podľa § 124 zákona o ústavnom súde. S touto líniou argumentácie sťažovateľa v zásade možno súhlasiť, v každom prípade uvedené skutočnosti vedú k záveru o neprípustnosti ústavnej sťažnosti sťažovateľa.

22. Sťažovateľ ústavnému súdu nijako relevantne nepreukázal, že sa domáhal doručenia napadnutého uznesenia krajským súdom, okrem tvrdenia v ústavnej sťažnosti, že túto skutočnosť „namietal“. Sťažovateľ takto mal možnosť kvalifikovaným podaním podľa ustanovení Civilného sporového poriadku sa domáhať doručenia napadnutého uznesenia. Relevantné je aj to, že túto

možnosť sťažovateľ nemá konzumovanú a vyčerpanú ani v čase predbežného prerokovania jeho ústavnej sťažnosti. Sťažovateľ nijako nepreukázal, že takúto možnosť využil a že tento postup nevedol k náprave namietaného stavu (nedoručenie napadnutého uznesenia). V tomto smere nemožno opomenúť ani argumentáciu sťažovateľa v ústavnej sťažnosti, ktorou namieta, že krajský súd s ním nekonal ako s intervenientom. Touto argumentáciou vlastne sťažovateľ odvodzuje určité (pre neho priaznivé) právne dôsledky vyplývajúce z nedoručenia napadnutého uznesenia. V ústavnej sťažnosti napr. tiež uvádza, že bol prítomný na pojednávaní 27. októbra 2022, na ktorom mal namietať, že bol krajským súdom opomenutý, a žiadal, aby s ním krajský súd konal ako s intervenientom. Ani z tejto argumentácie teda nevyplývalo, že by sa domáhal doručenia napadnutého uznesenia. Na tomto skutkovom základe ústavný súd tiež dospel k záveru, že vo veci nie sú prítomné dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ktoré by odôvodňovali prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie aj pri súčasnom nevyužití dostupných právnych prostriedkov nápravy.

23. Ústavný súd napokon neakceptoval ani argumentáciu sťažovateľa, že v obdobnej procesnej situácii (nedoručenie napadnutého uznesenia) ústavný súd prijal ústavnú sťažnosť intervenientov 1 a 2 na ďalšie konanie a neodmietol ju pre neprípustnosť (vo veci sp. zn. II. ÚS 186/2021). Uvedené procesné situácie nie sú identické, čo odôvodňuje aj odlišné právne posúdenie otázky prípustnosti ústavnej sťažnosti ústavným súdom. Napadnuté uznesenie krajského súdu bolo vydané 18. septembra 2020, pričom ústavné sťažnosti intervenientov 1 a 2 boli ústavnému súdu doručené 20. októbra 2020, t. j. bezprostredne po vydaní napadnutého uznesenia. Za danej procesnej situácie nemožno uvažovať o plynutí lehoty na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde (smerujúcej proti napadnutému uzneseniu), možno však konštatovať, že postup intervenientov 1 a 2 nasvedčuje tomu, že ústavnú sťažnosť podali bez meškania po tom, ako sa dozvedeli o tomto rozhodnutí krajského súdu. Postup sťažovateľa pri podaní aktuálne prerokúvanej ústavnej sťažnosti takúto charakteristiku nevykazuje, t. j. je zjavné, že ju nepodal bez meškania, resp. bez zbytočného odkladu po tom, ako sa o napadnutom uznesení dozvedel. Sťažovateľ pritom neuvádza konkrétne a špecificky, kedy a akým spôsobom sa prvýkrát dozvedel o napadnutom uznesení krajského súdu. V každom prípade sťažovateľ vo svojej skoršej ústavnej sťažnosti doručenej 27. decembra 2022 smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu z 27. októbra 2022 v rámci opisu relevantných skutkových okolností poukazuje na napadnuté uznesenie krajského súdu, pričom vymedzuje aj obsah jeho odôvodnenia s tým, že toto uznesenie aj priložil ako prílohu k uvedenej ústavnej sťažnosti. Najneskôr teda pri podaní jeho skoršej ústavnej sťažnosti sťažovateľ mal vedomosť o napadnutom uznesení s tým, že aj disponoval jeho písomným vyhotovením. Je teda zjavné, že aktuálne prerokúvanú ústavnú sťažnosť sťažovateľ nepodal bez zbytočného odkladu po tom, čo sa dozvedel o napadnutom uznesení krajského súdu. Postup sťažovateľa pri podávaní aktuálne prerokúvanej ústavnej sťažnosti možno takto vnímať aj ako účelový, resp. má aj znaky zneužitia práva podať ústavnú sťažnosť. Z určitého pohľadu možno tiež konštatovať, že ústavná sťažnosť sťažovateľa smeruje proti procesnému postupu krajského súdu (nedoručenie napadnutého uznesenia a nekonanie so sťažovateľom ako s intervenientom), ktorý možno kvalifikovať ako iný zásah krajského súdu. Lehota na podanie ústavnej sťažnosti smerujúcej proti inému zásahu sa pritom počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (druhá veta § 124 zákona o ústavnom súde). Z tohto hľadiska možno ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta špecifikovaný postup krajského súdu, považovať aj za oneskorene podanú. Z týchto dôvodov

posúdil otázku prípustnosti ústavnej sťažnosti sťažovateľa odlišne ako prípustnosť ústavných sťažností intervenientov 1 a 2 v konaní sp. zn. II. ÚS 186/2021.

24. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite ústavnej sťažnosti (osobitne návrh na odklad vykonateľnosti, resp. na dočasné opatrenie).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu